

CO HULTÉN

- Nya målningar -

GALERIE BEL'ART
STOCKHOLM

MOT NOLL MED DYSTOPINS HETTA

Funderingar kring CO Hulténs sena måleri.

Under hela 1900 talet var tanken på utopin en ständigt återkommande lockelse. Förstörelse och födelse var siamesiska tvillingar.

Hos CO Hultén ser det annorlunda ut. Han är en av de sant originella, mest betydande, svenska modernisterna och samtidigt en visionär. Men förståelsen av det moderna fick hos honom annan näring än brukligt. Visionen var mer än förutsägelse och spådom, den var imagination (här förenas "bilds skapande" och en riktning inåt i den privata och samtidigt den totala föreställningsförmågan!). Synerna passerade brevbäraren Chevals idealträdgård. Ingen utopi, men snarare ett starkt närvarande NU. Under 1950-talet gav CO Hultén legitimitet åt måleriet som poesi. Där diktarna skapade en antihierarkisk ordning hade målarna svårigheter. Hultén däremot svepte undan de hierarkier måleriet dittills byggt upp utan att avskaffa figuren. Han valde medvetet bort den isaksonska traditionens tonrika färgbyggen. Utan att gå genvägen över den otyglade sluppen erövrade han ett landskap av målerisk frihetlighet. Hans var en visionär glöd som förenar yttre och inre, det lilla minsta med det allra största.

Idag!

De senaste tio årens måleri är lika vitalt som någonsin. Han kan summera ett långt konstnärslivs djupa kunskaper i tekniker och uttrycksmedel – frottage, imprimage, dekalkomani, tryck- och målerimetoder, allt samspelade -, men det räcker inte som beskrivning. Det är bara självklara medel. Likt en gammal erfaren bluesmusiker kan han summera stora känslor och komplicerade, delvis oförklarliga, upplevelser genom begränsning. Hans metod ligger så långt från ytans hegemoni man kan komma. Fördraget har attack drivet av en stark puls. Det är som en åtrå, som samtidigt kan vara både omsorgsfull och oemotståndlig. Färgernas lyskraft är viktig. Kontrasterna piskar som fuktiga grenverk i betraktarens ansikte, då hon tränger in i målningarnas rum, som ofta liknar växtligheten i en tät skog. CO Hultén använder kontraster som spänner mot varandra. Men det är inte den dramatiska gesten som talar, måleriet har en annan innebörd. Berättelsen, poesin, ligger omedelbart vilande i antydningar, färger, strukturer, rörelser. Sina olika tekniker i måleriet använder han som skilda grundtonarter. Färgen är ofta tunn, oroligt vibrerande, vagt genomsiktligt, som om den knappt orkade hålla kvar ens minnet av ett innehåll. Det finns där likväl. Med samma självklarhet som att fetischen i sitt innersta döljer sitt egentliga, magiska (verkande) innehåll. Det är lättheten, som om han målade med elementen, det flyende, som ger en förbiilande, svävande karaktär; han målar sällan pastost. Färgerna alstrar ett starkt egenljus och skapar ett vibrato, en nervös rörelse som drar genom bilderna. Ytorna kan ibland gesken av nöthet, de verkar berörda, slitna av händer

och läppars åtrå och längtan (likt återkommande drömmar och vissa ikoner).

I en av de senaste målningarna rör sig rester av en röd zick-zack-form i starkt kontrasterande färgrum. Växande, föränderlig, rörlig som en orm i landskapet eller blixten över himlen. Ytor brister, ljuset slår igenom, färgerna är sargade som huden efter en explosion. Bländning möter ett rinnande, drypande färgspråk. Naturligtvis finns här element han anammat tidigare. Till exempel Minnets labyrint från 1994 bygger sin dramatik på en zick-zack-rörelse. Den tunna och samtidigt nästan blödande färgen finns i åtskilliga målningar och har en parallell i krypande vegetationer i andra av hans bilder. Samtidigt finns en stark närvaro, eftersom färgerna bär spår av synens lust. Flödet blir fysiskt som safter, blod, tårar, dryck. Och minner om direkt upplevelse. Alltså en formulering av en intensiv NU-känsla.

CO Hulténs målningar innehåller rester och skapade rester. Ibland ungefär som bortnött skrift varvad med hastigt nerklottade bildtecken – om svårläsliga eller ofärdiga är svårt att avgöra. - . Allt artificiellt, kulturskapat, eroderar av växandet. Rum fogas till rum, blir rum-i-rum. Det som är slutet öppnas för att finna en ny slutenhet. Aldrig helt, aldrig otvetydigt. Det som växer till valv och vegetation skärs av eggen. Här finns ett ögonblickligt våld, som även kan vara en förbiilande rest. Våldet utplånar sig själv, där det övergår i stillhet. Tomheten brister emellertid av nya rörelser. Rummen skrivs fram av färg. Kolorit och rörelse är ett och samma, ett odelbart "både och".

Trycket är lika starkt över hela målningen. Detaljer, närbilder, fragment har samma intensitet som de stora formerna, närmast skulle jag vilja tala om intimitet. Monumentaliteten både bor i och kommer ur det lilla.

En färg kan vara som en form, en fångare av sinnliga upplevelser, i en målning. I Afrikansk skulptur sjunger det blå genom oron med klar stämma i akord av ockror och rött. Här spelar även tecknet, spåret, en viktig roll. En aning av någons närvaro. Tecknet säger detta: "jag var här". Vem "jag" i bildens berättelse är får vi inte veta; och det är inte självklart konstnären själv. Det är tilldels dessa "andra jag" CO Hultén berättar om. Hans är en skugglös värld av ljus och mörker, glödande och glupska färger.

I målningarna råder en slags tystnad eller tomhet – ett nu ständigt omgivet av ett före och ett efter, det rum granne med andra. De är alla något slags minnen, minnen som är väntan medan tiden står stilla. Mörker, svårta läggs in, parerar ljuset. Det är labyrintens rum, sökandets rörelser. Ut och in genom byggen, en gång tecken för skydd, nu dåligt omslutande, perforerade, genomväxta.

I grunden spår jag civilisationskritik. Utopin blir i det perspektivet fränvändhet, som framkallar behovet av nolläge, vilket i sin tur med CO Hulténs starka sinnliga dialektik åter skapar en rörelse, en där dystopin omvandlas till nya syner.

Skrift i bild – där skriften löses upp och bilden skriver sig...

"Drömresan", 1994, 148 x 173

"Önsknings och källor", 1996, 81 x 100

"Bild trotsande sitt upphov", 1998, 83 x 92,5

"Afrikansk skulptur", 1996, 150 x 114

"Symboler och lägesbestämningar", 1998, 134 x 114

"Skogsmöte", 1999, 46 x 38

"Behärskat utbrott", 1997, 134 x 114

"Inmutningar och utblickar", 1999, 114 x 134

"Ovillkorligt fri", 1999, 55 x 46

"Minnena återvänder", 2003, 130 x 97

"Okänt förlopp", 2003, 92 x 100

Välkommen till

VERNISSAGE

Lördagen den 12 februari 2005

klockan 13–16

GALERIE BEL'ART

Birger Jarlsgatan 2, 114 34 Stockholm

Tel: 08-611 60 52, Fax: 08-611 60 54

www.belart.se

Öppet: tisdag–fredag 11–17, lördag 12–15

Utställningen pågår till den 8 mars

Samtliga verk är akryl på duk, höjd gånger bredd i centimeter

"Vi vill hit", 2004, 65 x 54

"Vittnesbeskrivning", 2004, 38 x 46

"Tropiskt minne", 2004, 134 x 114